

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Veritates Christianæ Qvæ Modvm Exhibent Benè Vivendi
Et Benè Moriendi**

Balde, Hendrik

Ipris, 1689

81. Cap. Pauci sincerè Deum diligunt.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56447](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56447)

CAPVT LXXXI.

Pauci sincerè Deum diligunt.

Videre licet plurimos, qui ingenio, ceterisque donis, quibus ornati sunt, multa & præclara præstare possent; sed nihil horum efficiunt, eò quòd labores & certamina subterfugiant, alios laborantes & certantes spectasse contenti.

Quid prodest multa scire, si pauca, aut vix ulla exequamur? quid iuvat perfecta notitia rerum, quæ ad Sanctimoniam adipiscendam conducunt, si manum operi admovere detretemus?

Qui nil arduum suâ causâ agere, vel pati vult, is se ipsum non amat; neque proprio studet bono, quisquis, ut potitur æterno, momentaneum, si ita loqui fas est, malum tolerare recusat: ubi pugna non est, illic victoria esse nequit.

Remissè Deum diligit, qui se ipsum intensè amat, atque omnia ad suum commodum inclinat: qui enim Deum diligere cupit, is seipsum oderit, necesse est.

Gaudeat oportet, dum morbis, doloribus, angoribus, aliisque molestiis affligitur, quemadmodum quis gauderet, si ejus
inimi-

inimicus, quem implacabili odio persequitur, huiusmodi calamitatibus foret obrutus.

Rarus admodum est, qui se ipsum odit; nam qui verè se odit, proprijs non studet commodis & lucris, sed in divinæ gloriæ amplificationem indefesso labore incumbit.

Quæstus rerum creatarum merum est nihil, attamen is cuncta perfringit, & ubivis, heu! nimium quantum dominatur.

Solius Dei, ejusque gloriæ habenda esset ratio; sed quotusquisque est, cujus animum hæc cogitatio subit? Amor proprius, fons omnis mali, latè grassatur, & penè in omnia se insinuat; atque utinam interdum ex parte non inficeret res vel Sanctissimas, vigilias, labores, afflictationes corporis, orationes, Sacrorum muniorum, nec non eleëmofynarum distributiones! utinam non etiam aliquando irreperet in suggestus, in sacra pœnitentiæ tribunalia, & in crebriorem mensæ Eucharisticæ frequentationem! atque ita fit, ut Dei gloria, quam unam spectare nos oportet, jam non priorem locum occupet, sed penè subsequatur.

Qui sincerè Deum amat, is vel ad agenda, vel ad omitenda etiam Sanctissima opera, se solo obedientiæ nuu regi

finis, atque omnia humana infrà se ducit.

Deus neminem unquam fallit, nec quemquam deserit, nisi priùs ab illo deseratur. Vult quoque, & solus debet ante omnia amari. Nunquid id rationi consonum? *Ratione plenissimum est*, inquit S. Eucherius (a) *Te illum in quo habeas omnia, amare pro omnibus.*

Cetera in Deo, & propter Deum amanda sunt. Infelix est amor, qui non in Deo, sed aut in hominibus, aut rebus perituris conquiescit.

Qui hominem amat, frendet, si quempiam alterum præ se diligi videat; qui verò rebus caducis immoderatè adhæret, irâ exardescit, atque invidiâ uritur, dum eas ab alio amari, & desiderari intelligit.

Solus Dei amor doloris & folicitudinis expers est: quisquis enim sincerè Deum diligit, is ceteros quoque homines à Deo diligi gaudet, utque hic vicissim ab ijs diligatur, vehementer exoptat.

Quisquis habet amorem Dei, is cuncta possidet; amor verò pravus bonos mores hâc in vitâ corrumpit, atque in alterâ horribiliter animam & corpus cruciat.

C A

(a) *De vera Sapientiâ.*